

**Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
w Lublinie
Wydział Prawa i Administracji**

dr hab. Katarzyna Dudka, prof. nadzw. UMCS

Autoreferat

Lublin, 2015

I. Kierunki badań naukowych przed habilitacją

W latach 1986 – 1991 studiowałam na Wydziale Prawa i Administracji UMCS w Lublinie na kierunku prawo. Bezpośrednio po zakończeniu studiów, 1 października 1991 r. rozpoczęłam pracę na stanowisku asystenta w Zakładzie Postępowania Karnego na Wydziale Prawa i Administracji UMCS w Lublinie, a po przekształceniu organizacyjnym tej jednostki - w Katedrze Postępowania Karnego UMCS kierowanym przez prof. dra hab. Edwarda Skrętowicza.

W latach 1991 - 1993 w Lublinie odbyłam aplikację prokuratorską zakończoną egzaminem prokuratorskim na ocenę bardzo dobrą.

W latach 1998 – 2000 byłam zatrudniona w Wyższej Szkole Humanistyczno-Przyrodniczej w Sandomierzu na stanowisku adiunkta, prowadząc wykłady, ćwiczenia i seminaria z postępowania karnego dla studentów kierunku administracja.

Pod kierunkiem naukowym prof. dra hab. Edwarda Skrętowicza przygotowałam rozprawę doktorską pt. „Kontrola korespondencji oraz innych form gromadzenia i przekazywania informacji w polskim procesie karnym”. Recenzentami w przewodzie doktorskim byli prof. dr hab. Tomasz Grzegorzczak z Uniwersytetu Łódzkiego oraz dr hab. Zbigniew Sobolewski prof. nadzw. z Filii UMCS w Rzeszowie. Rozprawa ta powstawała w szczególnym okresie, jako że w dniu 6 czerwca 1997 r. został uchwalony nowy Kodeks postępowania karnego, który wszedł w życie 1 września 1998 r. Przygotowana przeze mnie rozprawa doktorska miała wówczas, obok waloru naukowego, istotne znaczenie praktyczne, ponieważ odnosiła się do kwestii, które dotychczas nie miały regulacji ustawowych, to jest omawiała zagadnienia podsłuchu telefonicznego oraz podsłuchu komputerowego, kształt normatywny tych instytucji oraz zagrożenia, jakie wiążą się ze stosowaniem podsłuchu.

W dniu 13 maja 1998 r. decyzją rady Wydziału Prawa i Administracji UMCS na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej nadany mi został stopień naukowy doktora nauk prawnych.

Od dnia 1 października 1998 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. byłam zatrudniona w Katedrze Postępowania Karnego UMCS na stanowisku adiunkta.

W okresie przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego moje zainteresowania naukowe koncentrowały się wokół zagadnień prawnych dotyczących pozycji uczestników procesu karnego, zagadnień dowodowych oraz ochrony praw człowieka w postępowaniu karnym.

Podjęmowana przeze mnie w tym okresie problematyka zasadniczo obejmowała 4 grupy zagadnień. Pierwsza z nich związana była z czynnościami (głównie dowodowymi), które ingerują w sferę praw człowieka. Tym zagadnieniom poświęcona została monografia, pt. „Kontrola korespondencji i podsłuch w polskim procesie karnym”, (Wydawnictwo UMCS, Lublin 1998) oraz artykuły: „Kontrola i utrwalanie rozmów w projekcie kodeksu postępowania karnego z 1991r.” (Przegląd Sądowy 1994, nr 7-8); „Ograniczenia kontaktów oskarżonego tymczasowo aresztowanego z jego obrońcą” (Annales UMCS, Sectio G - Ius, vol. XLII, Lublin 1996); „Zatrzymanie korespondencji w projekcie kodeksu postępowania karnego z 1995 r. na tle dotychczasowych uregulowań” (Prokuratura i Prawo 1996, nr 4); „Zmiany w niektórych przepisach prawa dowodowego w latach 1989 – 1996”, (w: Polska lat dziewięćdziesiątych. Przemiany państwa i prawa, Lublin 1997); „Podsłuch komputerowy w nowym kodeksie postępowania karnego - zagadnienia wybrane”, (Prokuratura i Prawo 1999, nr 1); „Przeszukanie w kodeksie postępowania karnego – wybrane zagadnienia praktyczne”, (Annales UMCS 2000, Nr XLVII, Sectio G - Ius).

Druga grupa problemów badawczych związana była z pozycją prawną i udziałem uczestników procesu karnego w postępowaniu karnym. Temu zagadnieniu poświęcone były artykuły: „Uczestnicy procesu karnego według nowego kodeksu postępowania karnego” (współautor, razem z E. Kruk, I. Nowikowski, E. Skrętowicz) (w: Nowy kodeks Postępowania Karnego. Zagadnienia węzłowe, Kraków 1998; Nowa kodyfikacja karna. Kodeks Postępowania Karnego. Zagadnienia węzłowe, Wyd. Min. Sprawiedliwości Warszawa 1997r.; Nowy Kodeks postępowania Karnego - materiały z konferencji - Lublin 1997); „Skarga subsydiarna oskarżyciela posiłkowego”, (w: Księga pamiątkowa ku czci prof. T. Nowaka, Poznań 2001); „Rola policji w postępowaniu przygotowawczym – głos w dyskusji”, (w: Proces karny w XXI wieku, Materiały z konferencji Popowo 2001, Warszawa 2002); „Ograniczenie liczby oskarżycieli posiłkowych w polskim procesie karnym” (Prokuratura i Prawo 2004 nr 7-8); „Udział pokrzywdzonego w czynnościach postępowania przygotowawczego” (w: Problemy znowelizowanej procedury karnej, red. Z. Sobolewski, G. Artymiak, Cz. P. Kłak, Zakamycze 2004); „Prawny obowiązek zawiadomienia o przestępstwie a odpowiedzialność pokrzywdzonego za czyn z art. 240 k.k.” (Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych, 2005, nr 1); „Udział pokrzywdzonego w czynnościach sprawdzających i dochodzeniu w niezbędnym zakresie” (Czasopismo prawa Karnego i Nauk Penalnych 2005, nr 2); „Charakter prawny i rola specjalisty w polskim procesie karnym” (w: Problemy teorii i praktyki prawa karnego. Księga Pamiątkowa ku czci prof. Andrzeja Wąska,

red. L. Leszczyński, E. Skrętowicz, Z. Hołda, Lublin 2005); „Zasada informowania w kodeksie postępowania administracyjnego a zasada informacji w procesie karnym” (współautor, z M. Książek – Prokuratura i Prawo 2005, nr 11); „Środki zapobiegawcze wobec sprawcy przemocy w rodzinie” (Wojskowy Przegląd Prawniczy 2006, nr 1); „Dopuszczalność tak zwanych dowodów prywatnych a realizacja zasady prawdy” (w: Zasada prawdy materialnej, Zakamycze 2006, s. 347 – 356); „Podmioty uprawnione do złożenia wniosku o ściganie przestępstwa popełnionego na szkodę małoletniego” (Prokuratura i Prawo - 2006, nr 9). Zagadnieniom tym poświęcone zostały również artykuły naukowo-publicystyczne: „Kiedy pokrzywdzony oskarża sam” (Rzeczpospolita 28.06.2005); „Wszyscy jesteśmy śledczymi” (Rzeczpospolita 12.07.2005) oraz „Ważne kwestie przesądzi minister” (Rzeczpospolita 12.08.2005) i „Dziennikarze do lustracji, doktoranci też” (Rzeczpospolita 3.08.2006).

Trzecia grupa problemów badawczych obejmowała problematykę ochrony prawa do prywatności jako jednego z podstawowych praw człowieka. Zagadnienie to zostało omówione w artykułach: „Ochrona prawa do prywatności i jej ograniczenia w polskim prawie karnym. Część I” (Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych 2000, nr 4); „Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w polskich sprawach karnych a konieczność zmian polskiego prawa karnego procesowego i praktyki stosowania prawa” (Nowe prawo karne po zmianach, Lublin 2002); „Ochrona prawa do prywatności i jej ograniczenia w polskim prawie karnym. Część II” (Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych 2002 nr 1).

Czwarta grupa dotyczyła wybranych zagadnień dotyczących form i przebiegu postępowania karnego. Zostały one omówione w artykułach: „Zwrot sprawy do uzupełnienia postępowania przygotowawczego w trybie art. 397 k.p.k.” (Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych 2004, nr 1); „Anonim a wszczęcie postępowania karnego”, (Prokuratura i Prawo 2005, nr 4); „Niektóre problemy dochodzenia w sprawach o przestępstwa prywatnoskargowe” – (Prokuratura i Prawo 2005, nr 6).

Zwieńczeniem badań nad pozycją prawną uczestników procesu karnego była rozprawa habilitacyjna, pt. „Skuteczność instrumentów ochrony praw pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym w świetle badań empirycznych” (Wyd. UMCS, Lublin 2006). Na podstawie tej rozprawy oraz zgromadzonego dorobku naukowego, decyzją z dnia 22 listopada 2006 r. Rada Wydziału Prawa i Administracji UMCS w Lublinie nadała mi stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie postępowania karnego.

W rozprawie dokonałam analizy dogmatycznej instrumentów ochrony praw pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym, związanych z udziałem

pokrzywdzonego w czynnościach wszczęcia postępowania (złożenie zawiadomienia o przestępstwie oraz wniosku o ściganie, cofnięcie wniosku o ściganie, udział w czynnościach sprawdzających i dochodzeniu w niezbędnym zakresie, prawo do złożenia zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego oraz na bezczynność organu procesowego), udziałem w czynnościach toczącego się postępowania przygotowawczego (prawo do składania wniosków o dokonanie czynności śledztwa lub dochodzenia, udział w czynnościach niepowtarzalnych oraz innego rodzaju czynnościach w tym również w czynnościach dokonywanych w trybie art. 325h k.p.k., prawo do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania odpisów dokumentów i protokołów czynności, prawo złożenia wniosku o przeprowadzenie mediacji oraz zaskarżania decyzji zapadłych w toku postępowania przygotowawczego), udziałem w czynnościach związanych z dochodzeniem roszczeń cywilnoprawnych (prawo do złożenia powództwa cywilnego, wniosku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 k.k., żądanie zabezpieczenia roszczeń majątkowych) oraz udziałem w czynnościach związanych z zakończeniem postępowania przygotowawczego (prawo do złożenia wniosku o uzupełnienie śledztwa lub dochodzenia, zażalenia na postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz decyzje kończące postępowanie przygotowawcze, prawo do złożenia subsydiarnego aktu oskarżenia, wniosku o przekazanie powództwa cywilnego sądowi cywilnemu, prawo do informacji o przesłaniu aktu oskarżenia do sądu). W dalszej kolejności dokonałam szczegółowej analizy wyników badań empirycznych.

Rozprawa habilitacyjna oparta została na szeroko zakrojonych, dwuwarstwowych badaniach empirycznych zrealizowanych w ramach sfinansowanego przez Komitet Badań Naukowych projektu badawczego na temat skuteczności instrumentów ochrony praw pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym, zarejestrowanego pod numerem 2H02A 021 23. Projekt ten obejmował badania aktowe postępowań przygotowawczych prowadzonych na obszarze całej Polski w latach 1999 - 2001 o przestępstwo z art. 189 k.k. oraz badania ankietowe pokrzywdzonych występujących w analizowanych sprawach.

Celem badań aktowych (940 spraw karnych) była obiektywna ocena zakresu aktywności pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym, określenie w jakich czynnościach pokrzywdzony uczestniczył z własnej inicjatywy, a jakie inicjowane były przez organ procesowy. Istotne było również zbadanie zakresu udziału pełnomocnika pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym. Badania ankietowe skierowane do 1215 pokrzywdzonych występujących w zbadanych sprawach miały na celu określenie

subiektywnych przyczyn aktywności lub braku aktywności pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym, a także ustalenie, czy w przekonaniu pokrzywdzonego środki prawne, które mu przysługują, są wystarczające do ochrony jego uprawnień, jak ocenia on możliwość skutecznej realizacji tych praw bez udziału pełnomocnika, czy proces karny i działania organów procesowych są postrzegane jako skuteczne i sprawiedliwe.

Porównanie wyników badań aktowych z rezultatami uzyskanymi w badaniach ankietowych pozwoliło na udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy instrumenty, którymi pokrzywdzony dysponuje w postępowaniu przygotowawczym wystarczają do ochrony jego praw w procesie karnym, a zatem, czy cel procesu karnego określony w art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k. jest realizowany. Jest to tym istotniejsze, że skuteczna ochrona praw pokrzywdzonego w dochodzeniu lub śledztwie rzutuje na efektywność jego działań w postępowaniu sądowym i w konsekwencji na obronę jego praw w całym procesie karnym. Uzyskane rezultaty prowadzą do wniosku, że normy chroniące prawa pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym zasadniczo są prawidłowo skonstruowane. Zarówno ich różnorodność, jak i stopień uszczegółowienia należycie zabezpieczają interesy pokrzywdzonego. De lege ferenda potrzebne są pewne zmiany, których nie można jednak zaliczyć do zmian fundamentalnych. Największe zastrzeżenia można mieć do regulacji odnoszących się do informowania pokrzywdzonego o jego prawach. Przepis art. 16 k.p.k. nie jest należycie respektowany. Nie bierze się pod uwagę jego gwarancyjnego charakteru. Przeprowadzona w rozprawie habilitacyjnej analiza instytucji prawnych oraz praktyki ich stosowania pozwoliła na wysunięcie kilku postulatów de lege ferenda, między innymi odnośnie do dopuszczenia pokrzywdzonego do końcowego zaznajomienia z materiałami postępowania przygotowawczego oraz rozszerzenia skargi na bezczynność organu procesowego nie tylko w związku z niewydaniem decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania przygotowawczego lub odmową jego wszczęcia, lecz także w toku toczącego się śledztwa lub dochodzenia. Oba postulaty zostały uwzględnione przez ustawodawcę przez wprowadzenie zmian do Kodeksu postępowania karnego (art. 321 k.p.k.) oraz ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

W latach 2001 - 2004 współpracowałam z Helsińską Fundacją Praw Człowieka prowadząc wykłady z zagadnień dotyczących ochrony prawa do prywatności w Szkole Praw

Człowieka oraz Międzynarodowej Szkole Praw Człowieka, kształcących wykładowców i działaczy organizacji pozarządowych.

W ramach współpracy, na zlecenie Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka w 2001 r. kierowałam projektem: „Działania prawne w interesie publicznym” skierowanym do członków organizacji pozarządowych z krajów Europy Środkowej i Wschodniej zajmujących się w szczególności ochroną praw człowieka. Głównym celem projektu było promowanie wśród członków tych organizacji litygacji strategicznej, to jest działań prowadzących do zmiany prawa lub praktyki stosowania prawa w drodze wykorzystania dostępnych w prawie krajowym i międzynarodowym procedur i środków prawnych (procedury cywilnej, karnej, administracyjnej, skargi do Trybunału Konstytucyjnego oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka).

Łącznie przed uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego opublikowałam 43 różnego rodzaju publikacje, w których znajdują się 2 monografie (w tym rozprawa habilitacyjna), 24 artykuły naukowe, 5 artykułów popularnonaukowych, 4 glosy do orzeczeń Sądu Najwyższego, 2 recenzje książek, 2 sprawozdania z konferencji oraz 4 inne.

II. Kierunki badań po uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego, od 1 stycznia 2007 r. do 31 lipca 2009r. byłam zatrudniona w Katedrze Postępowania Karnego UMCS na stanowisku adiunkta ze stopniem naukowym doktora habilitowanego, zaś od 1 sierpnia 2009 r. do chwili obecnej pracuję w tej Katedrze na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Od kilku lat jestem członkiem Zespołu Doradców ds. Ofiar Przestępstw przy Prokuratorze Generalnym, który zajmuje się między innymi analizą obowiązujących regulacji prawnych kształtujących sytuację ofiar przestępstw, przygotowywanie propozycji zmian obowiązujących regulacji prawnych służących lepszej ochronie interesów ofiar przestępstw, opiniowanie i konsultowanie projektów aktów normatywnych dotyczących ofiar przestępstw, przygotowanie projektu programu szkolenia prokuratorów na temat wiktymologii i międzynarodowych standardów postępowania z ofiarami przestępstw, przygotowanie projektów standardów postępowania prokuratorów z ofiarami przestępstw.

Jednocześnie od czerwca 2008 r. jestem zatrudniona na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości w Warszawie, prowadząc szeroko zakrojone badania empiryczne praktyki stosowania prawa przez polskie organy ścigania i organy wymiaru sprawiedliwości. Do chwili obecnej zrealizowałam samodzielnie w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości następujące projekty badawcze oparte przede wszystkim na badaniach akt spraw karnych z terenu całej Polski:

1. Aktywność oskarżyciela publicznego na rozprawie głównej w świetle zasady kontradiktoryjności – 2009
2. Stosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w praktyce organów wymiaru sprawiedliwości – 2011
3. Podstawy umorzenia i odmowy wszczęcia postępowania karnego w sprawach o przestępstwa zgwałcenia – 2012
4. Realizacja zasady jawności w polskim procesie karnym – 2012
5. Odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego w postępowaniach dyscyplinarnych przeciwko adwokatom i radcom prawnym – 2013
6. Jednolitość orzekania kar dyscyplinarnych w prawniczych zawodach zaufania publicznego – 2013
7. Zasady i zakres odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej notariuszy. Zasady ponoszenia kosztów postępowania dyscyplinarnego notariuszy na tle regulacji dotyczących innych zawodów prawniczych – 2015

Byłam także współautorką (współwykonawcą) 6 zrealizowanych w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości projektów badawczych, również opartych na badaniach aktowych:

1. Ingerencja prokuratora w ściganiu przestępstw prywatnoskargowych (współautor M. Mozgawa) – 2009
2. Karnoprawna ochrona zwierząt. Analiza dogmatyczna i praktyka ścigania przestępstw z art. 35 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (współautorzy: M. Mozgawa, M. Budyn-Kulik, M. Kulik) – 2011
3. Odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie w praktyce orzecniczej sądów powszechnych (współautor B. Dobosiewicz) – 2012
4. Sytuacja pokrzywdzonego w procesie karnym, ze szczególnym uwzględnieniem roli oskarżyciela posiłkowego i powoda cywilnego (współautor G. Artymiak) – 2012

5. Skuteczność nieizolacyjnych środków zapobiegawczych (art. 275 § 3 i 275a k.p.k.) (współautor T. Gardocka) – 2012
6. Posiedzenia organizacyjne w trybie art. 349 k.p.k. (współautor H. Paluszkiewicz) - 2014.

Aktualnie jestem na ukończeniu projektu badawczego, pt. Funkcjonowanie instytucji referendarza sądowego w sprawach karnych – możliwe pola poszerzenia zakresu uprawnień referendarza w sprawach o wykroczenia i w postępowaniu wykonawczym, wykonywanego na zlecenie Departamentu Prawa Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości. Sprawuję również opiekę naukową nad projektem badawczym realizowanym przez aplikanta adwokackiego mgra M.M. Śliwę, na temat: Funkcjonowanie systemu dyżurów adwokackich i zapewnienia pomocy obrońcy w postępowaniu przyspieszonym w świetle możliwości rozszerzenia go w celu wykonania projektowanej dyrektywy w sprawie tymczasowej pomocy prawnej (COM (2013) 824 final) - temat zgłoszony przez Departament Prawa Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości.

Moje zainteresowania badawcze po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego obejmują kilka nurtów tematycznych. Oprócz kontynuacji tematów badawczych związanych z ochroną praw człowieka w procesie karnym i pozycją uczestników procesu karnego w postępowaniu karnym, moje zainteresowania naukowe rozszerzyły się na problematykę związków prawa karnego materialnego z prawem karnym procesowym, zagadnienia odpowiedzialności dyscyplinarnej w różnych zawodach (w tym nauczycieli akademickich, zawodów prawniczych oraz służb mundurowych), a także problemy stosowania nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w procesie karnym.

Zagadnieniom ochrony praw człowieka w procesie karnym, w szczególności standardów rzetelnego procesu karnego, ochrony prawa do prywatności oraz prawa do wolności od tortur i niehumanitarnego traktowania poświęcone zostały artykuły naukowe: „Podśluch prywatny i dziennikarski a proces karny” (w: Sądowe stosowanie prawa. Księga jubileuszowa Profesora Edwarda Skrętowicza, Lublin 2007), „Propozycje kastracji chemicznej sprawców niektórych przestępstw seksualnych a prawo do życia prywatnego i rodzinnego”, (w: Dylematy praw człowieka, red. T. Gardocka, J. Sobczak, Warszawa 2008), „Dostęp do akt postępowania przygotowawczego w świetle zasady rzetelnego procesu karnego”, (w: Rzetelny proces karny. Księga jubileuszowa ku czci Pani prof. Z. Świdy, Wrocław 2009), „Kontradyktoryjność postępowania jako standard rzetelnego procesu karnego” (w: Problemy penologii i praw człowieka na początku XXI stulecia. Księga

poświęcona pamięci Profesora Zbigniewa Hołdy, red. B. Stańdo-Kawecka, K. Krajewski, Warszawa 2011), „Zakres stosowania standardów rzetelnego procesu karnego wobec podmiotu zobowiązanego do zwrotu korzyści majątkowej” (w: Rzetelny proces karny. Materiały Konferencji naukowej. Trzebieszowice 17 – 19 września 2009, red. J. Skorupka, W. Jasiński, Wolters Kluwer Polska, Warszawa 2010).

Problematyka uprawnień i pozycji prawnej uczestników procesu karnego stanowi odrębną i najobszerniejszą grupę moich zainteresowań badawczych. W szczególności interesuje mnie problematyka ochrony pokrzywdzonego w procesie karnym, zwłaszcza w kontekście realizacji dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady, które obligują Polskę do wprowadzenia regulacji wzmacniających pozycję pokrzywdzonego w postępowaniu karnym. Uprawnieniom uczestników procesu karnego poświęcone zostały: napisany we współautorstwie „Komentarz do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW”, red. L. Mazowiecka, E. Bieńkowska, Warszawa 2014 (współautorzy: E. Bieńkowska, C. Kulesza, L. Mazowiecka, P. Starzyński, W. Zalewski, E. Zielińska), a także artykuły naukowe: „Zażalenie na bezczynność organu procesowego - uwagi de lege ferenda” (Prokuratura i Prawo 2006, nr 12), „Formy udziału organizacji społecznej w procesie karnym” (Ius Novum 2007 nr 4), „O niektórych problemach udziału kobiety, która zawarła związek małżeński po ukończeniu 16 roku życia w postępowaniu w sprawach nieletnich”, (w: Problemy reformy postępowania w sprawach nieletnich, materiały z konferencji naukowej Lublin 18-19 września 2008, Lublin 2008), „W sprawie zasadności zmiany trybu ścigania przestępstwa zgwałcenia” (w: "Reforma prawa karnego - propozycje i komentarze" księga pamiątkowa z okazji 70. urodzin Profesor Barbary Kunickiej-Michalskiej, Warszawa 2008), „Udział podmiotu odpowiedzialnego posiłkowo w procesie karnym” - w: Skargowy model procesu karnego. Księga ofiarowana Profesorowi Stanisławowi Stachowiakowi, Warszawa 2008), „Prokurator europejski w systemie polskiego prawa karnego procesowego”, (współautor B. Dudzik), (w: Ochrona interesów finansowych a przemiany instytucjonalne Unii Europejskiej, Wydawnictwa Akademickie i Profesjonalne i OLAF, Warszawa 2009), „Kondycja zawodu sędziowskiego z trzech perspektyw”, (w: Zawody prawnicze, red. T. Gardocka, J. Sobczak, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2010), „O dziennikarstwie śledczym czyli czy dziennikarzowi wolno wszystko?”, (w: Czy istnieje IV władza? Wolność prasy w teorii i praktyce, red. T. Gardocka,

J. Sobczak, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2010), „Interes społeczny jako przesłanka ingerencji prokuratora w postępowanie prywatnoskargowe na podstawie art. 60 k.p.k.”, (współautor M. Mozgawa), (w: Funkcje procesu karnego. Księga jubileuszowa Profesora Janusza Tyłmana, red. T. Grzegorzczak, Warszawa 2011), „Rola pokrzywdzonego we współczesnym procesie karnym”, (w: Współczesne tendencje w rozwoju procesu karnego z perspektywy dogmatyki oraz teorii i filozofii prawa, red. J. Skorupka, I. Haýduk-Hawrylak, Lex a Wolters Kluwer business, Warszawa 2011), „Aktywność oskarżyciela publicznego w postępowaniu sądowym w świetle zasady kontrydiktoryjności”, Prawo w działaniu 2012, nr 11, „Ingerencja prokuratora w ściganiu przestępstw prywatnoskargowych” (współautor z M. Mozgawa), w: Stosowanie prawa. Księga jubileuszowa z okazji XX-lecia Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości, red. A. Siemaszko, Wolters Kluwer, Warszawa 2011, ss. 410 – 478 „Odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie i zatrzymanie w świetle badań empirycznych” (współautor B. Dobosiewicz), (Themis Polska Nova, 2012, nr 1(2)), „Wpływ obrońcy na kontrydiktoryjność procesu karnego”, w: Problemy wymiaru sprawiedliwości karnej, Księga Jubileuszowa Profesora Jana Skupińskiego, Warszawa 2013, „Rola prokuratora w znowelizowanym postępowaniu karnym”, (Prokuratura i Prawo 2015, nr 1 – 2), „Możliwość wykorzystania innych niż mediacja programów sprawiedliwości naprawczej w procesie karnym” (w: Unijne standardy programów sprawiedliwości naprawczej, red. L. Mazowiecka, Warszawa 2015), „Procesowe skutki indywidualnej oceny pokrzywdzonych w procesie karnym”, (w: Indywidualna ocena służąca ustaleniu szczególnych potrzeb ofiar przestępstw w zakresie ochrony, red. L. Mazowiecka, Warszawa 2015), „Wyznaczniki pozycji obrońcy w procesie karnym”, (w: Wokół gwarancji współczesnego procesu karnego. Księga Jubileuszowa Profesora Piotra Kruszyńskiego, red. M. Rogacka- Rzewnicka, H. Gajewska-Kraczkowska, Warszawa 2015), „Przedmiot ulaskawienia – zagadnienia wybrane”, (w: FIAT IUSTITIA PEREAT MUNDUS. Księga jubileuszowa poświęcona Sędziemu Sądu Najwyższego Stanisławowi Zabłockiemu. red. P. Hofmański, Warszawa 2014).

Istotnym nurtem mojej aktywności naukowej jest problematyka związków pomiędzy prawem karnym materialnym i procesowym. Nie ulega wątpliwości, że obie te dziedziny prawa karnego wzajemnie się przenikają i oddziałują na siebie, zaś tworzenie norm jednej z tych dziedzin musi uwzględniać potrzeby i specyfikę drugiej. Zagadnieniom tym poświęcone zostały następujące artykuły naukowe: „Wpływ prawa karnego materialnego na ustawową

definicję pokrzywdzonego” (w: Współzależność prawa karnego materialnego i procesowego, red. Z. Cwiakalski, G. Artymiak, Warszawa 2009), „O konieczności zmian w przepisach kodeksu postępowania karnego i kodeksu karnego” (w: Kodeks karny i kodeks postępowania karnego po dziesięciu latach obowiązywania. Ocena i perspektywy zmian, red. M. Mozgawa, K. Dudka, Warszawa 2009), „Prawnokarna ochrona zwierząt – analiza dogmatyczna i praktyka ścigania przestępstw z art. 35 ustawy z 21.08.1997 r.”, (współautor M. Mozgawa, M. Budyn-Kulik, M. Kulik, Prawo w działaniu 2011, nr 9), „Obowiązek naprawienia szkody tytułem środka karnego (art. 46 k.k.)”, (Iuris Effectus. Kwartalnik Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury. Zeszyt Specjalny, 2009 r.), „Uwagi na temat proponowanych zmian przepisów kodeksu postępowania karnego w zakresie odpowiedzialności z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej”, (w: Karnomaterialne i procesowe aspekty naprawienia szkody, red. Z. Cwiakalski, G. Artymiak, Warszawa 2010), „Obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem popełnionym przez notariusza”, (w: Odpowiedzialność karna notariusza, red. A. Oleszko, Wyd. Stowarzyszenie Notariuszy Rzeczypospolitej w Kluczborku, 2010), „Procesowe aspekty przestępstwa zgwałcenia”, (w: Przestępstwo zgwałcenia, red. M. Mozgawa, Wolters Kluwer, Warszawa 2012), „Procesowa problematyka przestępstw przeciwko czci i nietykalności cielesnej”, (w: Przestępstwa przeciwko czci i nietykalności cielesnej, Lex a Wolters Kluwer business, Warszawa 2013), „Okiem procesualisty o kryminalizacji i niektórych związkach pomiędzy prawem karnym materialnym i procesowym”, (w: Między nauką a praktyką prawa karnego – Księga Jubileuszowa Profesora Lecha Gardockiego, Warszawa 2014).

Kolejny nurt zainteresowań badawczych odnosi się do kwestii odpowiedzialności dyscyplinarnej różnych zawodów oraz problematyki odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego w postępowaniach dyscyplinarnych. To ostatnie zagadnienie jest niezwykle istotne, ponieważ odpowiedzialność dyscyplinarna jest ściśle związana z odpowiedzialnością karną. Pojawia się nawet pogląd, że jest to rodzajowa odmiana prawa karnego, która od państwowego różni się swoim partykularnym charakterem. Odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego gwarantuje zachowanie odpowiednich standardów postępowania oraz ochronę praw jego uczestników. Problematyce tej poświęciłam następujące artykuły naukowe: „Odpowiedzialność dyscyplinarna i zakres stosowania przepisów kodeksu postępowania karnego w postępowaniu dyscyplinarnym wobec nauczycieli akademickich”, (Studia Iuridica Lublinensia 2007, vol. IX), „Stosowanie

przepisów kodeksu postępowania karnego w postępowaniu dyscyplinarnym w stosunku do nauczycieli akademickich”, (w: Węzłowe problemy procesu karnego, red. P. Hofmański, Warszawa, 2010), „Odpowiednie stosowanie przepisów kodeksu postępowania karnego w sprawach dyscyplinarnych wobec notariuszy”, (Rejent, nr specjalny, marzec 2010), „Węzłowe problemy odpowiedzialności dyscyplinarnej żołnierzy na tle zbiegu odpowiedzialności dyscyplinarnej z innego rodzaju odpowiedzialnością represyjną”, (w: „Zbieg odpowiedzialności dyscyplinarnej z innego rodzaju odpowiedzialnością o charakterze represyjnym w służbach mundurowych” red. P. Józwiak, K. Opaliński, Piła 2014), „Realizacja zasady legalizmu w postępowaniu dyscyplinarnym wobec nauczycieli akademickich”, (w: Zasada legalizmu w procesie karnym, red. B. Dudzik, J. Kosowski, I. Nowikowski, Lublin 2015), („Stosowanie przepisów kodeksu postępowania karnego w postępowaniach dyscyplinarnych uregulowanych w prawie o adwokaturze oraz ustawie o radcach prawnych”, Prawo w działaniu, 2014, nr 18).

Najnowszym nurtem moich zainteresowań badawczych jest problematyka stosowania nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w procesie karnym. Środki te wzbudzają mniej zainteresowania w doktrynie procesu karnego niż tymczasowe aresztowanie. Tymczasem każdy środek zapobiegawczy o charakterze nieizolacyjnym ingeruje w prawa człowieka (w prawo do prywatności, prawo do własności, prawo do swobodnego opuszczania kraju, regulowane przez Europejską Konwencję Praw Człowieka oraz protokoły dodatkowe nr 1 i 4). Tym większe znaczenie ma prawidłowa praktyka stosowania tych środków. Zagadnieniom powyższym poświęcone zostały artykuły naukowe: „Praktyczne problemy zaliczenia nieizolacyjnych środków zapobiegawczych na poczet środków karnych”, (w: Teoretyczne i praktyczne problemy współczesnego prawa karnego. Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi T. Bojarskiemu, red. I. Nowikowski, A. Michalska-Warias, J. Piórkowska-Flieger, Lublin 2011), „Wybrane problemy stosowania nieizolacyjnych środków zapobiegawczych”, (w: Teoretyczne i praktyczne problemy współczesnego prawa karnego, red. T. Bojarski, A. Michalska-Warias, I. Nowikowski, K. Nazar-Gutowska, J. Piórkowska-Flieger, D. Firkowski, Lublin 2011), „Wpływ praw człowieka na stanowienie i stosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych”, (Wojskowy Przegląd Prawniczy, 2012, nr 1 – 2).

Zwieńczeniem badań nad kwestią nieizolacyjnych środków zapobiegawczych jest monografia pt. „Praktyka stosowania nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w polskim

procesie karnym”, (wydana przez Wydawnictwo Wolters Kluwer w listopadzie 2015 r., z oznaczeniem roku wydania 2016). W monografii tej przeprowadziłam analizę dogmatyczną regulacji prawnych odnoszących się do środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym oraz przesłanek ich stosowania, w celu określenia wzorca będącego podstawą przeprowadzonych w dalszym ciągu badań empirycznych. Konieczność przeprowadzenia takich badań, wynikała z tego, że w wielu przypadkach nie wadliwość przepisów decyduje o nieskuteczności konkretnych instytucji prawnych, lecz nieprawidłowa praktyka organów ścigania i organów wymiaru sprawiedliwości, która staje się barierą dla ich efektywności. W monografii zaprezentowałam wyniki obszernych, ogólnopolskich badań stosowania poszczególnych nieizolacyjnych środków zapobiegawczych. Badania te były dwuetapowe. W pierwszym etapie poddałam analizie postępowania karne prawomocnie zakończone w 2006 r., w których organy procesowe (sądy i prokuratury) zastosowały nieizolacyjne środki zapobiegawcze. Etap ten objął 666 spraw prowadzonych przez 103 prokuratury różnego szczebla oraz 91 sądów, przy czym sądy rejonowe zastosowały 504 środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym, natomiast 36 – sądy okręgowe. Zarówno dobór prokuratur i sądów, jak i spraw w poszczególnych jednostkach organizacyjnych miał charakter losowy. W zbadanych sprawach zastosowano 1193 środki zapobiegawcze.

Drugi etap objął postępowania karne zakończone prawomocnie w 2014 r., wybrane losowo spośród sądów i prokuratur biorących udział w pierwszym badaniu. Z założenia etap ten miał mieć charakter kontrolny, a jego głównym zadaniem była ocena zmian praktyki stosowania nieizolacyjnych środków zapobiegawczych. Taki algorytm postępowania wynikał z faktu, że w toku analizy spraw zakończonych w 2006 r. dostrzegłam bardzo liczne uchybienia, niektóre o charakterze fundamentalnym, skutkujące naruszeniem podstawowych praw człowieka, na przykład na skutek nieuchylenia środka zapobiegawczego mimo prawomocnego zakończenia procesu karnego. Istotne więc było ustalenie, czy w dalszym ciągu istnieją błędy w stosowaniu środków zapobiegawczych, czy może jednak organy procesowe kładą większy nacisk na ochronę praw człowieka, a prawo oskarżonego do obrony jest należycie respektowane. Tym razem badaniem objętych zostało 600 spraw karnych prowadzonych w 2014 r. przez 68 prokuratur rejonowych, 4 prokuratury okręgowe, a także 60 sądów rejonowych i 10 sądów okręgowych. Analizie poddałam ostatecznie 507 postępowań, w których zastosowano 973 środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym. Uzyskane w tej fazie wyniki pozwoliły na stwierdzenie, że jakość stosowania środków zapobiegawczych

w polskim procesie karnym na przestrzeni ostatnich 8 lat znacznie się poprawiła, a uchybienia zaobserwowane w toku badania spraw z 2014 r. nie mają już charakteru systemowego.

De lege ferenda konieczne jest jednak dokonanie zmian w przepisach Kodeksu postępowania karnego poprzez ujednoczenie nazewnictwa środków zapobiegawczych wskazanych w art. 276 k.p.k. (nakazów i zakazów określonego zachowania), zmianę przesłanek szczególnych stosowania zakazu opuszczania kraju, a także przekonstruowanie środków zapobiegawczych w postaci warunkowego dozoru Policji oraz nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym. Obecnie oba środki są niemal identyczne i w praktyce właściwa identyfikacja ich napotyka duże trudności. Postuluję likwidację warunkowego dozoru Policji i przekonstruowanie przepisu normującego okresowe opuszczenie lokalu zajmowanego z pokrzywdzonym.

Dodatkowa, równie ważna, aktywność wiąże się z pisaniem publikacji o charakterze dydaktycznym, to jest podręczników.

W 2015 r. napisałam i opublikowałam wspólnie z H. Paluszkiewicz podręcznik dla studentów, pt. „Postępowanie karne” (Wyd. Wolters Kluwer,). Mój udział w podręczniku wynosi ok. 55%. Podręcznik ten jest obecnie jedynym podręcznikiem na rynku prawniczym prezentującym nowy model postępowania karnego, w kształcie wyznaczonym przez nowelę Kodeksu postępowania karnego z 27 września 2013 r., która weszła w życie po 1 lipca 2015 r. Podręcznik ten ze względu na liczbę sprzedanych egzemplarzy uzyskał status bestsellera.

Byłam współautorką oraz redaktorem dwóch innych podręczników: „Postępowanie szczególne i odrębne w procesie karnym”, (współautorzy: B. Dudzik, B. Dobosiewicz, J. Kosowski, E. Kruk, M. Mozgawa-Saj), Warszawa 2012, Wolters Kluwer, oraz „Postępowanie karne. Kazusy z rozwiązaniami”, (współautorzy: B. Dobosiewicz, M. Siwek, R. Skowron) Lex Wolters Kluwer Business, Warszawa 2013.

Byłam także współautorką „Łamigłówek procesu karnego”, Wydawnictwo Od Nowa, 2014, podręcznika, który prezentował najbardziej interesujące zagadnienia procesu karnego.

Łącznie po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych opublikowałam 66 publikacji (kilka artykułów naukowych oraz podręczniki we współautorstwie), w tym 1 monografię, 42 artykuły naukowe, 3 podręczniki, 2 komentarze, 14 raportów z projektów

badawczych, 2 recenzje publikacji zwartych oraz 2 inne. Byłam redaktorem naukowym 3 publikacji (dwóch podręczników oraz 1 zbioru materiałów pokonferencyjnych). Byłam także w tym okresie autorką 12 opinii prawnych, w tym 10 na zlecenie centralnych organów władzy publicznej (Kancelarii Sejmu, Kancelarii Prezydenta RP oraz Ministra Sprawiedliwości).

Łącznie od momentu rozpoczęcia pracy w październiku 1991 r. opublikowałam 104 publikacje naukowe oraz 5 popularno-naukowych, a także sporządziłam 13 opinii prawnych.

III. Plany badawcze

Obecnie kontynuuję prace badawcze związane z pozycją pokrzywdzonego w procesie karnym. Jest to w głównej mierze związane z członkostwem w Zespole Doradców ds. Ofiar Przestępstw przy Prokuratorze Generalnym. Aktualnie kończę opracowanie komentarza do rozdziału 6 zatytułowanego „Postępowanie przygotowawcze, ściganie, postępowanie i środki ochronne” do Konwencji o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. W druku jest również rozdział w Systemie Prawa Karnego Procesowego (tom VI, red. C. Kulesza), poświęcony oskarżycielowi posiłkowi. Zakończyłam opracowanie rozdziału w Systemie Prawa Karnego Procesowego (tom VIII, red. R.A. Stefański) na temat udziału stron w postępowaniu przygotowawczym, jestem w trakcie opracowania rozdziału w Systemie Prawa Karnego Procesowego (tom X, red. I. Nowikowski) o dostępie stron do akt postępowania karnego.

Nadal w polu moich zainteresowań badawczych pozostaje problematyka związków prawa karnego materialnego z prawem karnym procesowym oraz problematyka styku odpowiedzialności dyscyplinarnej z odpowiedzialnością karną.

Aktualnie mam zamiar wystąpić z wnioskiem o grant badawczy poświęcony zagadnieniu dostosowania polskiego prawa karnego procesowego do regulacji unijnych, w celu ustalenia, które przepisy polskiego Kodeksu postępowania karnego muszą być ściślej dostosowane do regulacji unijnych, w jakich sferach polski ustawodawca może pozwolić sobie na pewną swobodę w regulowaniu instytucji prawa karnego procesowych, a które zagadnienia pozostają całkowicie poza zakresem regulacji unijnych. Problematyka wpływu prawa unijnego na polskie prawo karne procesowe stanowi nowy nurt moich zainteresowań badawczych, które mam zamiar rozwijać w przyszłości. Podjęcie takiej problematyki wydaje mi się celowe ze względu na nieuniknioną i postępującą europeizację prawa karnego.

IV. Udział w konferencjach naukowych

Po habilitacji brałam udział w kilkudziesięciu konferencjach, w tym międzynarodowych, na których wygłaszałam wystąpienia. Do najważniejszych z nich zaliczam:

A. Wystąpienia na konferencjach krajowych:

1. Konferencja Prokuratora Generalnego we współpracy z Rzecznikiem Praw Obywatelskich: „Indywidualna ocena służąca ustaleniu szczególnych potrzeb ofiar przestępstw w zakresie ochrony”, Warszawa 26 lutego 2015, referat: „Procesowe skutki indywidualnej oceny osób pokrzywdzonych”;
2. Konferencja naukowa: „Postępowanie dyscyplinarne w zawodach prawniczych” zorganizowana przez Koło Naukowe Obrońców Dyscyplinarnych Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu, 19 marca 2015 r., referat: „Konsekwencje odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego w postępowaniach dyscyplinarnych”;
3. Konferencja naukowa: „Wokół gwarancji współczesnego procesu karnego” – z okazji jubileuszu 70. urodzin adwokata profesora dr. hab. Piotra Kruszyńskiego, Warszawa, 25–26 czerwca 2015, referat: „Wpływ prawa do obrony na pozycję wybranych uczestników procesu karnego”;
4. Konferencja naukowa: „Radca prawny wobec zmian w prawie i procesie karnym” Uniwersytet Zielonogórski, 17 listopada 2015 r., Zielona Góra, referat: „Udział radcy prawnego w postępowaniu przygotowawczym”;
5. Konferencja naukowa – VII seminarium odpowiedzialności dyscyplinarnej w służbach mundurowych: „Postępowanie odwoławcze w postępowaniu dyscyplinarnym w służbach mundurowych”, Szkoła Policji w Pile, 20 listopada 2015 r., referat: „Sądowa kontrola orzeczeń dyscyplinarnych” ;
7. Konferencja naukowa Prokuratora Generalnego przy współpracy z Helsińską Fundacją Praw Człowieka: „Zgwałcenie. Definicja, reakcja, wsparcie dla ofiar”, 1-2 grudnia 2015, referat: „Praktyka ścigania przestępstw zgwałcenia”;
8. Seminarium naukowe: „Praktyka orzekania i wykonywania środków zabezpieczających wobec sprawców przestępstw z zaburzeniami preferencji seksualnych”, Instytut Wymiaru Sprawiedliwości w Warszawie, 14 grudnia 2015 r.,

- referat: „Środki zabezpieczające wobec sprawców przestępstw z zaburzeniami preferencji seksualnych”;
9. Konferencja Prokuratora Generalnego: „Prawa ofiar przestępstw”, Warszawa 24 lutego 2014, referat pt.: „Prawa ofiar przestępstw do ochrony”;
 10. Seminarium Pełnomocniczki Rządu ds. Równego Traktowania oraz Fundacji Dzieci Niczyje: „Reprezentacja dziecka ofiary przestępstwa w postępowaniu karnym – kurator procesowy” Warszawa, Kancelaria Prezesa Rady Ministrów, 31 marca 2014 r. – referat: „Udział kuratora procesowego w postępowaniu karnym”;
 11. Konferencja naukowa: „Zasada legalizmu w polskim procesie karnym”, UMCS w Lublinie, Nałęczów, maj 2014, referat: „Obowiązywanie zasady legalizmu w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko nauczycielom akademickim”;
 12. Seminarium Eksperckie „Mediacja jako alternatywna forma rozwiązywania sporów, Kancelaria Prezydenta RP, Pałac Prezydencki, Warszawa 10 września 2014 r.;
 13. 11. Ogólnopolska konferencja "Pomoc dzieciom - ofiarom przestępstw", Fundacja Dzieci Niczyje, Warszawa 20-21 października 2014, udział w panelu „Kurator procesowy”;
 14. Konferencja Prokuratora Generalnego we współpracy z Rzecznikiem Praw Obywatelskich: „Sprawiedliwość naprawcza w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw”, 22 października 2014 r., przewodniczenie dyskusji panelowej poświęconej programom sprawiedliwości naprawczej;
 15. Konferencja naukowa: V seminarium odpowiedzialności dyscyplinarnej w służbach mundurowych „Wina na płaszczyźnie odpowiedzialności dyscyplinarnej w służbach mundurowych”, Szkoła Policji w Pile, 13-14 listopada 2014, referat pt.: „Praktyczne problemy ustalania winy w postępowaniach dyscyplinarnych służb mundurowych”;
 16. Konferencja naukowa: Jagiellońskie Dni Mediacji, „Ile mediacji w państwie? Ile państwa w mediacji?” Uniwersytet Jagielloński, Kraków 22-23 listopada 2014, udział w panelu pt. „Mediator czyli kto?”;
 17. Konferencja naukowa: „Ku kontradyktoryjności? Proces karny w projekcie Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego”, UAM, Poznań 22 – 23 kwietnia 2013 r., referat: „Uwagi do projektu zmian Kodeksu postępowania karnego”;
 18. Konferencja naukowa: „Seminarium naukowe poświęcone zagadnieniom postępowania dyscyplinarnego” UAM, Poznań 24 kwietnia 2013 r., referat:

- „Odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko studentom”;
19. Konferencja naukowa: IV Seminarium odpowiedzialności dyscyplinarnej w służbach mundurowych „Zbieg różnego rodzaju odpowiedzialności represyjnej w służbach mundurowych”, Szkoła Policji w Pile, 7 listopada 2013, referat: „Węzłowe problemy odpowiedzialności dyscyplinarnej żołnierzy”;
 20. Konferencja naukowa: „Przestępstwa przeciwko czci i nietykalności cielesnej” UMCS Lublin, 10 grudnia 2012 r., referat: „Procesowa problematyka przestępstw przeciwko czci i nietykalności cielesnej”;
 21. Konferencja naukowa: XXX Dni Praw Człowieka „Prawa zmarłych?”, referat: „Ochrona zmarłych i ich praw w polskim procesie karnym”;
 22. Konferencja naukowa: „Granice wolności prasy”, Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej w Warszawie, 24 lutego 2011, referat: „Karnoprawne granice prowokacji dziennikarskiej”;
 23. Konferencja naukowa: „Kondycja zawodów prawniczych”, Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej w Warszawie, 21 stycznia 2010, referat: „Kondycja zawodu sędziowskiego z trzech perspektyw”;
 24. Konferencja naukowa: „Czy istnieje IV władza? Wolność prasy w teorii i praktyce”, Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej w Warszawie, 16 marca 2010 r., referat: „Dziennikarstwo śledcze – czyli czy dziennikarzowi wolno wszystko?”;
 25. Konferencja naukowa: „Współczesne tendencje prawa karnego w świetle teorii i dogmatyki” Uniwersytet Wrocławski, Brunów, 16-18 maja 2010 r., referat: „Rola pokrzywdzonego we współczesnym procesie karnym”;
 26. Konferencja naukowa: "Skutki prawne zawieranych ugód i porozumień przed mediatorami", Sąd Okręgowy w Lublinie, 19 października 2010, referat: „Skutki ugody zawartej przed mediatorem w procesie karnym”;
 27. Konferencja naukowa: „Nierzetelność w nauce”, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego, Bydgoszcz, 3-4 listopada 2010 r., referat: „Praktyczne problemy odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego w postępowaniu dyscyplinarnym dla nauczycieli akademickich”;
 28. Konferencja naukowa: „Karnomaterialne i procesowe aspekty naprawienia szkody w prawie karnym”, Uniwersytet Rzeszowski, Czarna, 22 – 24 października 2009.

B. Wystąpienia na najważniejszych konferencjach międzynarodowych:

1. VIII Krakowska Konferencja Psychologii Sądowej, uczestnik debaty na temat: „Rola biegłego w kontradiktoryjnym procesie karnym”, Uniwersytet Jagielloński, Kraków, 28 – 29 grudnia 2015, udział w debacie pt. Rola biegłego w kontradiktoryjnym procesie karnym”;
2. Konferencja naukowa: „Ochrona interesów finansowych a przemiany instytucjonalne Unii Europejskiej”, Towarzystwo Badawcze Prawa Europejskiego i OLAF, Warszawa 2009, referat: „Prokurator europejski w systemie polskiego prawa karnego procesowego”, (współaut. B. Dudzik)

V. Ekspertyzy przygotowane na zamówienie centralnych organów władzy publicznej i udział w zespołach eksperckich powołanych przez centralne organy władzy publicznej

Przed habilitacją byłam autorką jednej opinii prawnej sporządzonej na zlecenie Kancelarii Sejmu, na temat: Czy "ujawnienie" informacji niestanowiącej tajemnicy państwowej (w rozumieniu ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych), zapisanej w dokumencie opatrzonym klauzulą tajności, można uznać za czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 265 k.k.? – 2005 r.

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego sporządziłam 9 opinii prawnych na zlecenie organów władzy publicznej:

1. Na zlecenie Ministra Sprawiedliwości, na temat projektu ustawy z dnia 30 marca 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania Karnego - 2009
2. Opinia prawna w ramach ministerialnego Zespołu Nr 5/10/DSP na temat zasadności wprowadzenia instytucji referendarza sądowego do procesu karnego – 2010
3. Na zlecenie Ministra Sprawiedliwości na temat projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (wersja z 1 lutego 2010 r.) – 2010
4. Na zlecenie Ministra Sprawiedliwości na temat projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach - 2011
5. Na zlecenie Komendanta Straży Miejskiej w Lublinie, na temat: „Czy funkcjonariusze straży miejskiej posiadają uprawnienie do karania mandatem karnym kierowców parkujących za znakiem D-18 z informacją „Parking płatny” bez ważnego biletu parkingowego?” – 2011

6. Na zlecenie Ministra Sprawiedliwości na temat: Czy wykonywanie środków zabezpieczających (o charakterze izolacyjnym i nieizolacyjnym) związanych z leczeniem farmakologicznym sprawców poważnych przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, a także przestępstw seksualnych, w warunkach polskich można uznać za karę w rozumieniu art. 7 EKPC? - 2012
7. Na zlecenie Kancelarii Prezydenta RP na temat: Rodzaj kar i środków karnych, które mogą stanowić przedmiot postępowania ulaskawieniowego oraz zakres ich darowania lub czynienia mniej dolegliwymi dla skazanego, 2013
8. Na zlecenie Kancelarii Prezydenta RP opinia uzupełniająca na temat: przedmiotu prawa łaski oraz wybranych problemów postępowania ulaskawieniowego, 2013
9. Na zlecenie Naczelnej Rady Notarialnej na temat konieczności zmian w rozdziale 6 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie „Odpowiedzialność dyscyplinarna notariuszy” w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 r. ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013, poz. 1247), 2014

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego byłam członkiem kilku zespołów eksperckich:

W 2008 r. byłam członkiem Zespołu Ekspertów Zewnętrznych ds. Analiz Delphi Narodowego Programu Foresight Polska 2020, którego organizatorem był Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Od stycznia 2010 r. do marca 2010 r. (tj. do jego likwidacji) byłam wiceprzewodniczącą powołanego przez Ministra Sprawiedliwości zarządzeniem z dnia 6 stycznia 2010 r. (Dz.Urz.M.S. z 2010 r., nr 1, poz. 1) Zespołu do przeprowadzenia analizy dotychczasowych oraz wypracowania rozwiązań prawnych w zakresie problematyki racjonalizacji postępowania w sprawach karnych.

Aktualnie jestem członkiem Zespołu Ekspertów ds. Ofiar Przestępstw przy Prokuratorze Generalnym.

Od 2011 r. jestem członkiem Komisji Prawniczej Polskiej Akademii Nauk Oddział w Lublinie.

VI. Działalność dydaktyczna i opieka naukowa

A. Działalność dydaktyczna

W ramach mojej działalności dydaktycznej, po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego prowadziłam wykłady z przedmiotów: Postępowanie karne oraz Zasady postępowania w sprawach o przestępstwa i wykroczenia dla studentów kierunków prawo oraz administracja, wykłady na studiach doktoranckich poświęcone wybranym zagadnieniom prawa karnego procesowego oraz seminaria z przedmiotu postępowanie karne dla studentów kierunku prawo (studia stacjonarne i wieczorowe).

Aktualnie prowadzę wykłady z przedmiotu Postępowanie karne dla studentów III roku prawa stacjonarnego oraz prawa niestacjonarnego (wieczorowego i zaocznego), (wspólnie z dr hab. I. Nowikowskim) oraz wykłady z Postępowania karnego dla studentów II roku stacjonarnych i niestacjonarnych (zaocznych) studiów I stopnia na kierunku bezpieczeństwo wewnętrzne.

Prowadzę także seminaria z przedmiotu Postępowanie karne dla studentów IV i V r. prawa stacjonarnego. W ramach seminariów organizuję dla studentów wyjazdy do Sądu Najwyższego, aresztu śledczego, Katedry Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w Lublinie e celu wzięcia udziału w sekcji zwłok, a także Fundacji Dzieci Niczyje, w której studenci mają sposobność obejrzenia bezpiecznego pokoju przesłuchań dla dzieci oraz zapoznać się ze specyfiką pracy z dzieckiem krzywdzonym. Organizuję dla studentów spotkania z wybitnymi prawnikami, między innymi wykładowcami Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, specjalistami w zakresie medioznawstwa itp.

Od 2007 r. jestem opiekunem Sekcji Karnej do Spraw Przemocy w Rodzinie Studenckiej Poradni Prawnej, w ramach której studenci sporządzają opinie prawne dla osób, których nie stać na pomoc prawną. Opinie te uzyskują moją aprobatę przed przedstawieniem ich klientowi Sekcji.

B. Promotor w zakończonych nadaniem stopnia naukowego przewodach doktorskich:

Byłam promotorem w trzech przewodach doktorskich zakończonych nadaniem przez Radę Wydziału Prawa i Administracji UMCS w Lublinie stopni naukowych doktora nauk prawnych:

1. Dr Marta Mozgawa, rozprawa doktorska, pt.: Ekstradycja w polskim prawie karnym;

2. Dr Rafał Skowron, rozprawa doktorska, pt. Wpływ sądu na kontradiktoryjność postępowania sądowego w polskim procesie karnym;

3. Dr Ewa Rys: Rola inspektora pracy w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika

C. Promotor w otwartych przewodach doktorskich:

Aktualnie jestem promotorem w dwóch otwartych przewodach doktorskich:

1. Mgr Bartłomiej Dobosiewicz, temat rozprawy doktorskiej: Odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie i zatrzymanie w polskim procesie karnym;

2. Mgr Beata Mazur, temat rozprawy doktorskiej: Ściganie przestępstw prywatnoskargowych w polskim procesie karnym;

Stan zaawansowania prac prowadzonych przez doktorantów wskazuje, że jedna z nich (rozprawa mgr B. Mazur) zostanie ukończona w 2016 r.

D. Recenzent w zakończonym nadaniem stopnia naukowego przewodzie habilitacyjnym

Byłam recenzentem w 1 przewodzie habilitacyjnym:

Dr hab. Dobrosława Szumiło-Kulczycka, Uniwersytet Jagielloński, rozprawa habilitacyjna pt. „Czynności operacyjno-rozpoznawcze i ich relacje do procesu karnego” (Wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2012), stopień naukowy dr hab. nadany uchwałą rady Wydziału Prawa i Administracji UJ z dnia 20 maja 2013 r. (Uchwała 72/V/2013)

E. Recenzent w zakończonych nadaniem stopnia naukowego przewodach doktorskich:

Do chwili obecnej byłam recenzentem w 4 przewodach doktorskich zakończonych nadaniem stopnia naukowego doktora nauk prawnych:

1. Dr Barbara Dudzik, Uniwersytet Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie, rozprawa doktorska pt. „Wznowienie postępowania sądowego z urzędu w polskim procesie karnym”, Lublin 2008,

2. Dr Dorota Siewierska, Uniwersytet Łódzki, rozprawa doktorska pt. „Pozycja podmiotu zobowiązanego do zwrotu korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa innej osoby w polskim procesie karnym”, Łódź 2009,

3. Dr Małgorzata Żbikowska, Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu, rozprawa doktorska pt. „Realizacja zasady lojalności procesowej wobec pokrzywdzonego w polskim procesie karnym”, Poznań 2014,

4. Dr Iwona Gierula, Uniwersytet Warszawski, rozprawa doktorska, pt. „Obrońca oskarżonego w postępowaniu karnym jako podmiot przestępstwa poplecznictwa”, Warszawa 2014.

VII. Działalność redakcyjna

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych byłam redaktorem (w jednym przypadku współredaktorem) trzech publikacji naukowych. Były to:

1. Kodeks karny i kodeks postępowania karnego po dziesięciu latach obowiązywania. Ocena i perspektywy zmian, Warszawa 2009 (razem z M. Mozgawą),
2. Postępowania szczególne i odrębne w procesie karnym, Warszawa 2012,
3. Postępowanie karne. Kazusy z rozwiązaniami, Warszawa 2013

VIII. Funkcje organizacyjne w szkolnictwie wyższym

Od początku pracy w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej pełnię różnego rodzaju funkcje organizacyjne. Obejmują one kilka różnego rodzaju aktywności:

1. Funkcje ogólnouniwersyteckie

- 1999 – 2001 – członek Rady Bibliotecznej UMCS,
- 2012 – 2016 – członek senackiej Komisji ds. Wydawnictw

2. Funkcje związane z postępowaniem dyscyplinarnym:

- 1993 – 1996 – sekretarz Senackiej Komisji Dyscyplinarnej do Spraw Studentów UMCS,
- 2001 – 2003, 2005 – 2008 – Sekretarz Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich UMCS,
- 2003 – 2005 – Rzecznik Dyscyplinarny dla Nauczycieli Akademickich UMCS,

- 2004 – 2008 – Koordynator szkolenia studentów UMCS w zakresie etyki i odpowiedzialności dyscyplinarnej; jednocześnie byłam pomysłodawcą i organizatorem tego szkolenia,
- 2008 – 2012 – członek Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich UMCS.

Aktualnie, w kadencji 2012 – 2016 pełnię funkcję rzecznika dyscyplinarnego dla Nauczycieli Akademickich UMCS.

3. Funkcje wydziałowe:

- 2008 – 2016 – członek Wydziałowej Komisji Dydaktycznej Wydziału Prawa i Administracji UMCS,
- 2012 – 2016 – członek Wydziałowej Komisji ds. pozyskiwania funduszy zewnętrznych Wydziału Prawa i Administracji UMCS.

4. Funkcje związane ze studenckimi praktykami zawodowymi:

- 2001 – 2007 – pełnomocnik Dziekana Wydziału Prawa i Administracji UMCS do spraw studenckich praktyk zawodowych
- 1993 – 2007 – opiekun studenckich karnistycznych praktyk prokuratorskich,

5. Funkcje związane z rekrutacją kandydatów na studia:

- 1993-1997 – sekretarz Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej dla kandydatów na Wydział Prawa i Administracji,
- 2000 – 2003 – zastępca przewodniczącego Komisji Rekrutacyjnej dla kandydatów na Wydział Prawa i Administracji
- 2003 – 2008 – Członek Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej na I rok studiów.

IX. Działalność popularyzująca naukę

Moja działalność w zakresie popularyzacji nauki odbywa się dwutorowo, pisząc artykuły popularnonaukowe oraz prowadząc wykłady popularyzujące naukę wśród dzieci.

Jestem autorką 6 publikacji popularnonaukowych. Obejmują one artykuły: „Reklamy i reklamiarze” (Prawo i Życie 1992 r.), „Kiedy pokrzywdzony oskarża sam” (Rzeczpospolita 28.06.2005), „Wszyscy jesteśmy śledczymi” (Rzeczpospolita 12.07.2005), „Ważne kwestie przesądzi minister” (Rzeczpospolita 12.08.2005), „Dziennikarze do lustracji, doktoranci też” (Rzeczpospolita 3.08.2006). Jestem także współautorką książki pt. „Łamigłówki procesu karnego”, pod red. D. Szumiło-Kulczyckiej, (Wydawnictwo Od Nowa 2014), która w sposób przystępny prezentuje najciekawsze i najbardziej kontrowersyjne zagadnienia prawa karnego procesowego.

Drugi nurt działalności popularyzującej naukę obejmuje prowadzenie wykładów. Od 2013 r. wygłaszam, w ramach działalności społecznej, wykłady dla dzieci na Uniwersytecie Dziecięcym UMCS w Lublinie na temat roli prawa w społeczeństwie obywatelskim, w ramach których wyjaśniam dzieciom, co to jest prawo, jaka jest jego rola, jakie są prawa dzieci oraz organizuję z udziałem dzieci symulację procesu karnego w sprawach o przestępstwo znęcania nad zwierzętami. Podobne wykłady od kilku lat organizuję cyklicznie dla dzieci ze Szkoły Podstawowej nr 27 im. Marii Montessori w Lublinie.

W roku 2014, wspólnie z dr hab. Grzegorzem Smykiem z Katedry Historii Państwa i Prawa UMCS zorganizowałam dla dzieci z Uniwersytetu Dziecięcego UMCS wykład, pt. „Dlaczego już się nie pali czarownic na stosie”, w ramach którego przygotowaliśmy symulację średniowiecznego procesu inkwizycyjnego. Scenariusz procesu został oparty na autentycznym procesie sądowym z połowy XVII wieku, który się odbył przed sądem w Lublinie. W ramach tego wykładu przybliżyliśmy również dzieciom problematykę ochrony praw człowieka.